

ORQUESTRA SIMFÒNICA SEGLE XXI

XIIIè. ENCONTRE

CONCERTS:

14 D'ABRIL DE 2006, 22H
BIBLIOTECA JOAN TRIADÚ
VIC

15 D'ABRIL DE 2006, 22H
TEATRE MUNICIPAL DE L'ATENEU
IGUALADA

L'ORQUESTRA SIMFÒNICA S.XXI

Aquesta formació neix l'any 1999 amb l'objectiu que estudiants i professionals del món de la música puguin ampliar, perfeccionar i aprofundir el seu repertori simfònic.

La forma metòdica i vivencial del treball orquestral que es fa, l'alt interès del repertori a treballar i el bon resultat dels concerts, tot això concentrat en dues trobades anuals a l'abril i a finals de juliol, fan d'aquesta orquestra una plataforma ideal per a estudiants i joves professionals de la música, tant d'aquí com de fora del país.

Una part essencial del projecte és una molt singular metodologia de la seva programació principal: des de 1999 s'estan treballant i interpretant les simfonies de Beethoven en ordre cronològic. Això farà possible, no només anar coneixent la integral simfònica d'aquest compositor, sinó també aprofundir en la comprensió de la seva fascinant evolució com a compositor orquestral. La darrera Setmana Santa es va tocar la 7^a. Simfonia. Atès l'èxit i l'interès creat amb aquest sistema, s'ha començat a fer el mateix amb l'obra orquestral de Schumann (1^a. Simfonia el 2002 i 2^a. Simfonia el 2004) i de Brahms. En aquesta trobada es continua el cicle de les simfonies de Schumann, amb la seva 3^a. Simfonia en Mi b Major. L'agost de 2005 l'Orquestra Simfònica S.XXI va fer el seu primer concert al Palau de la Música Catalana.

L'organització central d'aquesta orquestra és principalment a càrrec dels propis músics, els quals la gestionen amb el suport indispensable de l'Escola de Música de Vic i del Conservatori d'Igualada, i els instrumentistes base són els membres de les orquestres d'ambdós centres. Jordi Mora és director i professor de pràctica orquestral de les dues orquestres, i així mateix, director titular de l'Orquestra Simfònica S.XXI.

Amb aquesta activitat, s'obren unes expectatives de futur que propicien la participació oberta a joves d'altres escoles i conservatoris, i també a joves professionals d'arreu del país i de fora interessats en aquest tipus de treball.

PROGRAMA

Ludwig van Beethoven (1770-1827)

Concert per a piano i orquestra núm. 5
en Mi b M. Op. 73 "Emperador"

Allegro

Adagio un poco moto

Rondo: Allegro, ma non troppo

solista: **Roger Sans**

Robert Schumann (1810-1856)

Simfonia núm. 3 en Mi b M. Op. 97 "Renana"

Lebhaft

Scherzo: Sehr mässig

Nicht schnell

Feierlich

Lebhaft

Orquestra Simfònica Segle XXI

Director: **Jordi Mora**

JORDI MORA i GRISO, director

Neix a Barcelona i realitza els seus primers estudis musicals al Conservatori Superior de Música d'aquesta mateixa ciutat. A Alemanya es gradua a la Hochschule für Musik de Würzburg com a oboïsta, i es llicencia en Musicologia i Filosofia a la Universitat de Munic, amb una tesi sobre la instrumentació en l'obra simfònica de Beethoven. Estudia direcció orquestral i fenomenologia de la música amb Sergiu Celibidache, participant en nombroses classes magistrals i cursos de direcció a la Universitat de Mainz, a Munic amb la Münchner Philharmoniker, així com altres cursos a Trier, Londres, Stuttgart i París. Com a director convidat ha dirigit arreu d'Europa, als EUA, i a Sudamèrica, orquestres com l'Orquestra de la Ràdio i Televisió de Grècia, la Filarmònica de Minsk, l'OBC, l'Orquestra Simfònica de Gran Teatre del Liceu, l'Orquestra Simfònica de Castilla y León, la Simfònica de València, entre d'altres. Des de l'any 2003 és professor de Direcció d'Orquestra de l'ESMUC. Ha estat director titular de la Münchner Camerata, de l'Orquestra Simfònica del Vallès i de l'Orquestra Nacional de Grècia. Actualment és director de l'Orquestra Simfònica S.XXI i de la Bruckner Akademie Orchester a Munic, orquestra amb la que està realitzant la integral de l'obra simfònica d'aquest compositor.

ROGER SANS i GUIMERÀ, piano

El 1990 inicià els estudis musicals a l'escola Fusió de Sant Cugat del Vallès, amb Marta Sol de professora de piano, Enric Tió de clarinet, i Albert Sàrrias i Heriberto Fonseca de cambra. El 1999 va ser acceptat com a estudiant per la pianista Edith Fischer, amb qui estudià durant 3 anys. L'any 2002 inicià els estudis superiors a l'Escola Superior de Música de Catalunya amb el pianista Pierre Réach. L'any 2003 va combinar els estudis a l'ESMUC amb una beca Erasmus a la Guildhall School of Music and Drama de Londres, estudiant amb Ronan O'Hora i també amb Nelly Ben-Or. Actualment segueix els estudis superiors a la Guildhall School of Music and Drama amb els professors Martin Roscoe i Gordon Back.

Ha rebut també classes dels mestres Josep Colom, Graham Johnoson, Paul Badura-Skoda, Michel Béroff, Gordon Back, Martin Roscoe, Charles Bernard i Miguel A. Dionís. Ha realitzat una intensa activitat cambrística treballant amb els professors Jordi Mora, Charles Tunell, Lluís Pérez Molina i Paul Cortese. Ha interpretat concerts de piano amb l'Orquestra Simfònica del Vallès, l'Orquestra Simfònica Sant Cugat, la Niedersächsisches Jugendsinfonieorchester i l'Orquestra de Cambra Fusió. Ha actuat al Gran Teatre del Liceu, a l'Auditori de Barcelona, a l'Auditori de Sant Cugat, Tarragona, Mallorca, Menorca, -entre d'altres indrets-, i a Hamburg (Alemanya), La Havana (Cuba) i Suïssa.

COMENTARIS AL PROGRAMA

Avui podrem gaudir de la interpretació de dues de les obres més importants dins dels seus gèneres, l'"Emperador" de Beethoven i la "Renana" de Schumann. Dues obres unides per un punt de partida: la tonalitat de Mi bemoll Major, que Beethoven va utilitzar en moltes de les seves grans obres, potser com una mena d'herència de la mesoneria mozartiana.

El concert "Emperador", dedicat a l'Arxiduc Rudolf, es va estrenar a Leipzig el 28 de novembre de 1811, amb Friedrich Schneider com a solista; a l'estrena a Viena tres mesos més tard el solista fou Carl Czerny, l'alumne més notable de Beethoven i mestre de grans figures com Franz Liszt. Aquesta obra pertany a un període mitjà del compositor, juntament amb d'altres plenes de vida i afirmació, com les Simfonies 5a. i 6a., o les sonates per a piano Appassionata i Waldstein. Amb aquesta obra Beethoven assoleix una comunió perfecta entre la forma concertant i la simfonia.

El concert és obert pel solista amb una llarga cadència, que condueix a una extensa introducció orquestral. El primer moviment del concert, que té una durada inusual, és, estructuralment, una gran forma sonata amb dos temes molt treballats, a l'estil beethovenià. El segon moviment està escrit en la llunyana tonalitat de Si Major, tot un abisme harmònic conduït per una afable melodia del piano acompanyada d'un coixí de cordes ensordinades. El tercer moviment és concebut com una extensió del segon, ja que aquest no té resolució. Abans del canvi de tempo s'anuncien les notes del nou tema per acabar esclatant en un exuberant rondó en forma sonata que conclou una de les pàgines més brillants de la literatura per a piano i orquestra.

Nascut el 1810, Robert Schumann tingué una infantesa on el gust per la literatura, heretat del seu pare llibreter, i la vocació per la música desvetllada arrel de la impressió que va rebre en un concert del pianista Ignaz Moscheles quan tenia només nou anys, foren l'inici d'una dualitat constant en el futur. La seva adolescència fou plena d'infortunis, com la tràgica mort de la seva germana i ben aviat la desaparició del seu pare, que el marcaren tota la vida i el convertiren en un jove introvertit i solitari. Més tard tingué dubtes entre els estudis universitaris de dret i la seva carrera musical, dubtes que finalment el faren decantar per la música, impressionat novament pel virtuosisme de Paganini, a qui va escoltar el 1830. En aquest moment confià la seva formació a F.Wiek, que ja coneixia, i començà una de les relacions amoroses més convulses i apassionants de tot el romanticisme amb Clara Wiek, filla del seu mestre, i pianista d'enorme talent, amb qui, malgrat la seva edat i l'oposició del mateix F.Wiek, acabà casant-se. La simfonia Renana està escrita el mateix any que el concert de cel·lo. Tot i ser la núm.3, és la darrera que va escriure. El nom li ve del fet que Schumann la va escriure en una estada a Renània l'any 1850. Ell mateix definí la simfonia com una obra plena de la pau i la serenitat de la vida al camp i a la naturalesa. En aquesta obra Schumann busca la coherència temàtica, i defuig deliberadament la varietat temàtica i orquestral aconseguint, no obstant, mantenir l'interès del seu discurs, sempre que la interpretació sigui encertada.

AGRAÏMENTS:

Ajuntament de Vic

Ajuntament d'Igualada

Casino de Vic

Escola Municipal de Música de Vic

Escola Municipal de Música d'Igualada